

Norra Strö Hembygdsförening

Årsskrift 2014

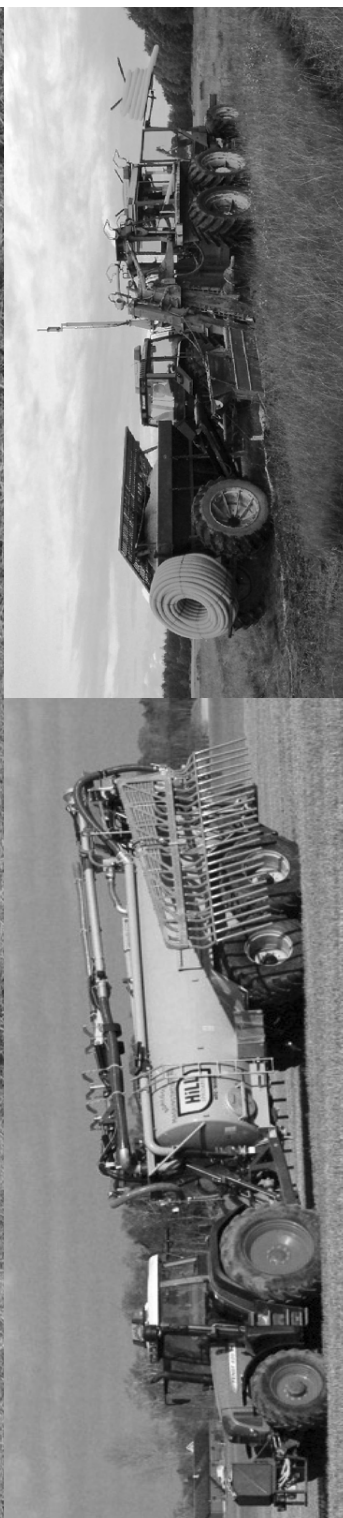
Roalövs Maskinstation AB

Jens 070-5734010 Tony 070-6373154 Ola 070-2172214

www.roalov.com

Vi erbjuder bl.a:

- sprutning 24m
- Hill tunna 25m3
- m 24m ramp
- Hill tunna 18m3
- m 16m ramp el
- 12m myllare
- pressning
- fyrkant och rund-bal, plastning
- rundbalspressning
- m inliner
- dikning m plog el
- kedjegrävare
- tröskning
- betupptagning

Verksamhetsberättelse för år 2014

Föreningen har haft ett lugnt, men innehållsrikt 2014. På hembygdsgården har vi njutit av underhållande föredrag och en välbesökt sommarfest. Strödagen hölls igen i lokalen, likaså ett av Lantlollornas arrangemang och några privata tillställningar. Årets utställning handlade om Källemosse och kröntes av Jonny Karlssons stora modell över torvupptagning. Valborgsbålet tändes traditionsenligt och Gökotta firades mitt ute på slätten men gömd bland grönskan längst en porlande Vinne å. Bilderna i årskrönikan på de följande sidorna ger ett smakprov.

Under året har Föreningen representerats vid kretsmöten och på Skånes Hembygdsförbunds årsstämma. Inventering av Föreningens samling pågår och de permanenta utställningarna utvecklas ständigt.

Gåvor från enskilda i form av föremål, kontanta medel och arbetsinsatser har skänkts. Anslag har erhållits från Kristianstads kommun och Per Westlings fond. För allt detta, och till alla Er som har visat intresse och deltagit i våra aktiviteter, ber vi få framföra Föreningens stora tack.

Medlemsantalet i Föreningen var vid årets slut 191.

Styrelsen

Ordförande	Britt-Louise Håkansson	044-74026
Vice ordförande	Kjell Tangfors	044-74167
Sekreterare	Yngve Holmgren	044-74155
Kassör	Annika Böök	044-70932
Ordinarie	Rose-Marie Andersson	044-74031
Ordinarie	Gunvor Tillman	044-74165
Ordinarie	Dustin Anderson	044-74035
Suppleant	Mats Mårtensson	044-74112
Suppleant	Karolina Holmgren	044-72214

Upplysningar: telefonsvarare på 044-74038 och hemsidan www.hembygd.se/norra-stro/.

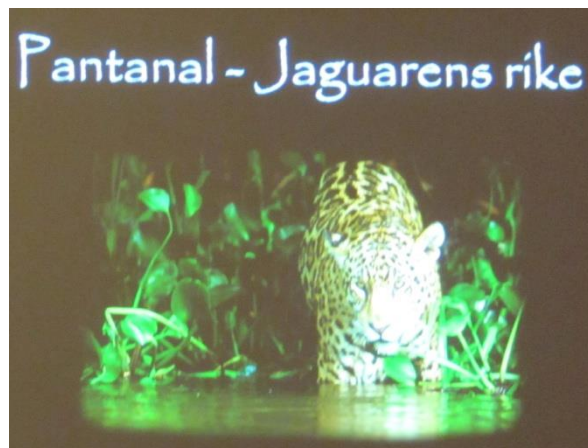
Innehållsförteckning 2014

Årskrönika 2014		s. 4-9
Torvbrytning på Källemosse	Karolina Holmgren	s. 10-11
Barndoms idrott i Hörröd på 30- och 40-talet	Elsie Johnsson	s. 12-13
Järnvägsaktieägare i Strö och Övarp	Yngve Holmgren	s. 14-15
För hundra år sen: Bondetåget	Olof Westerdahl	s. 16-17

Årskrönika 2014

Under sportlovet den **21 februari** fylldes hembygdsgården med gamla och unga när **Magnus Mårtensson** tog oss till Pantanal regionen i Brasilien. Han visade sina fina bilder av det rika djur- och fågellivet som frodas i en av världens största våtmarkslandskap. Förutom krokodiler och uttrar var fotoexpeditionens främsta målsättning att hitta jaguarer längst flodkanten, och publiken njöt av Mårtenssons gedigna porträtt av dessa magnifika katter. På bekvämt avstånd och med fikapaus.

Vik. kyrkoherde **Matts Martinsson** besökte oss den **9 mars** för att berätta om sin tjänstgöring som präst för svenska FN-soldater under 90-talet, både i Libanon, där hans fordon blev beskjutet, i Kosovo och Makedonien och på Cypern. Diabilderna han hade med sig gick inte att använda när projektorns lampa gick sönder, men de saknades inte när hans målande beskrivningar av livet i dessa konfliktområden tog fart.

En trogen skara medlemmar lotsade föreningen igenom årets **årsmöte** den **23 mars**. Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för 2013 och fick förnyad förtroende för 2014. Trots betydande investeringskostnader för köks- och fasadrenovering under året har föreningens ekonomi hållits i balans. Eftermiddagens höjdpunkt var 16-årig **Marcus Bäckeruds** förnämliga violinspel. Eller var det fiol? På ett spontant och underhållande sätt blandade han drivande folkmusik (t.o.m. amerikansk bluegrass) med lyriska klassiska stycken från bl.a. Vivaldi och Czardas.

Valborgsmässoafton bjöd på tal och sång framför elden i Tillmans hage innan stormen kom under natten och blåste sönder korvtältet.

Den **11 maj** visade hantverkare och konstnärer från trakten upp sina alster när **Strödagen**, för andra gången, ägde rum på hembygdsgården.

I slutet av månaden hittade **Gökottans** församling en lugn krök vid Vinne å vid Strö Vång. Ida och Louise och fåglar och vattnet stod för musiken.

Föreningen höll **öppet hus** vid ett par tillfälle under sommaren men den stora kraftsamlingen skedde till **sommarfesten** den **17 augusti**. Runt 100 besökare kollade utställningen om Källemosses torvindustri och Göinge Dragspelsgille trotsade duggregnet med sin spelglädje.

Några veckor efter sommarfesten fick **Jonny Karlsson** demonstrera sin torvmaskinsmodell för en speciell besökare som själv hade skött maskinen i Övarp en gång i tiden.

Börje Håkansson föddes 1921 i Övarps gamla affär. Han gick i Övarps småskola med Ellen Dyberg som lärare, därefter Strö skola. Han gick till sjöss i unga år med lastfartyg på norrlandskusten men även någon gång till England och Holland. Värnplikten gjordes i Karlskrona under krigsåren och han blev en tid placerad på en jagare. Efter kriget jobbade han en tid på Källemosse under torvfabrikör Ivar Johansson. Var mycket tekniskt intresserad och kunde t.o.m. hjälpa Ivar om tekniken inte fungerade på torvmaskinen. Senare besökte Börje sina farbröder i västra Kanada och ägde t.o.m. ett torp där en period. Han fick se de stora vilda djuren, men var inte intresserad av att skjuta dem. Istället lockade honom sirensången om Klondyke. Vid ett tillfälle skaffade han en cykel och började cykla tillsammans med guldsökarna men vände hem efter någon dag.

Den **21 september** var sångerskan **Kristina Backe** på återbesök. Denna gång med hjälp av Evert Taubes visor tog hon med oss på en båtfärd till Sydamerika och tillbaka. Den **18 oktober** kom **Bertil Nilsson** från tidningen Norra Skåne och berättade om sitt liv som journalist där han betonade vikten av lokaltidningens överlevnad i vår digitala värld.

Torvbrytning på Källemosse

En förkortad sammanställning av studiecirkelns arbete av Karolina Holmgren

Källemosse har, precis som andra mossar, varit en sjö en gång i tiden. Sjön har runnit ut i Almaån vid Västerslöv och har tagit emot Kladdersbäcken och Killebäcken. Källemosse har inte varit lämplig att odla på, då ogräset snabbt tog överhanden. Det blev mer som betesmark och man tog hö i ytterkanterna. Bättre var det då att satsa på torvbrytning.

Torv är förmultnade växtdelar, som blandas med vatten och torkas för att sedan bli bränsle. I torven finns mycket växtdelar från äldre tider, som pollen och frön, som är väl bevarat för att syret inte har kommit till och kunnat bryta ner produkterna. Därför finns det mycket energi kvar i torven som blir utmärkt bränsle.

På 1800-talet, kanske tidigare, började man att bryta torv på Källemosse i större skala. Det gjordes dels för hand, dels med ett gammalt *ältverk* som drevs med vandring. Ältverket fungerade som så, att det malde sönder materialet som blandades med vatten. Av det blev det en dynga som man lät rinna ut i en form. Man räfsade och jämnade till och ritsade sedan rutor med en speciell rits. Rutorna delades sedan med en speciell spade. Ältverket finns kvar, numera i skrotform, hos Torsten Håkansson i Lunkeskog.

Före 1890, då kanalen började grävas på Källemosse, fanns det ett längre grävt dike. Det blev aktuellt att dika ut för att man skulle kunna odla mer. Det diskuterades om kanalen skulle grävas norrut eller söderut. Om den grävdes söderut skulle det bli dyrare för det var högre mark. Det var ekonomiskt fördelaktigare att gräva norrut, och så blev det. Grävningen av kanalen sysselsatte många människor. Efter att arbetet avslutats, valde en del arbetare att stanna kvar och bli bofasta medan andra drog vidare. När kanalen var grävd, börjades *smirandet* av torven. Då krävdes nämligen tillgång på vatten. Men i mitten av mossen var det bra konsistens och torven kunde tas upp direkt. Där det var vått, alltså mer *smir*, blev det bättre torv.

Torvbrytning för hand

Man tog upp torv för hand ungefär fram till andra världskriget. Man kunde få köpa torvrätter av greven på Vanås. Då fick man en bredd på fem, sex meter och fick betala per längd för brytningsrätten. Först skulle man planera området där torven skulle tas. Stubbar skulle först sprängas bort. Allt sly skulle bort, och till det arbetet använde man flathackor. Stubbarna efter träden såldes och forslades bort till brännerier. Det var aktuellt att sälja stubbar fram till att oljan tog överhanden som bränsle. På Källemosse fanns ett stort lager kvar av stubbar vid Karl Karlssons maskin vid krigets slut. Plötsligt var det ingen som ville köpa dem. I det översta lagret fanns det *mås*, under det kom smiren. Dessa två komponenter bildade torven. Hade man för mycket mås i torven blev den för lätt och brann upp för fort, så det gällde att ha en bra avvägning av mås och smir. Väderleken spelade också en viktig roll, om det var ostadigt väder så blev torven lättare smulig. Man strävade efter att hålla den så fast som möjligt.

Arbetarna började ta upp torv vid kanterna och gick sedan inåt. Man fick ta där man kom åt. Karl köpte torvrätter av Vanås. Då var det inte mycket torv kvar att ta upp på Strö delen (som sträcker sig över många tunnland). Andra som tog torv köpte av bönderna som hade mark. Vanåsgreven slutade att sälja rätter när han skulle ha sista biten västerut kvar vid en eventuell nödsituation.

Torven togs upp ur torvgraven, blandades och trampades till lagom konsistens i ett kar, slängdes sedan upp i en form där den jämnades till och räfsades. Sedan ritsades det rutor som sedan fick torka ett tag i formen, samt vändas och torka ännu ett slag. När det var möjligt, flyttades formen till nästa omgång, och torven fick torka ytterligare,

liggandes omlott så att vinden kunde blåsa den torr. När den var hanterlig staplades den så i kurar, man *kurade*.

Somliga kurar liknade spettkakor, de var runda och upp till en och en halv meter höga. Vinden blåste genom kuren. Hur lång torktiden var, berodde mycket på vädret. Men fram på sommaren blev det. Då hade torven torkat inne under tak i torvladorna ute på mossen. Torvladorna hade man byggt i närheten av vägen, så att det var lätt att komma till med lastbil då det var dags att transportera. Torvladornas viktigaste del var taket. Var det stadigt och bra så var det exemplariskt att torka torv under, så kunde vinden blåsa torven torr genom de enklare väggarna. Där fick torven ligga tills det var dags för försäljning. Det var inte all torv som lades i lador, en del blev transporterad direkt efter beställning.

Torvbrytning med maskiner

Maskinerna gjorde sitt intåg på Källemosse på 1940-talet. En stor torvfabrikör var Olof Nilsson. Han kom igång med flera maskiner väldigt tidigt men det är ingen nu som minns så mycket om honom. Man vet att hans företag blev lite för stort så att han tappade kontrollen över verksamheten så det tog tvärt slut. De som minns berättar vidare att det var runt tre maskiner igång på Källemosse på 50-talet. Det var Ivar Johansson tillsammans med Gunnar Bengtsson och Karl Karlsson och Harry Svensson som hade maskiner, det minns många och det är kring dessa maskiner som det berättas om. På varje maskin gick ca tio arbetare; tre vid maskinen, fyra i torvgraven och två ute vid linbanan. Maskinerna gick på fotogen eller bensin. Ivar Johansson startade maskinen med bensin men körde sedan på fotogen. Torvmaskinen gick på plankor, som flyttades med allteftersom arbetet framskred. Det var fyra grova plankor som flyttades för hand.

Ett ankare grävdes ner en bra bit framför maskinen där man fäste en vajer och sedan vinschades maskinen fram. Det hände att maskinen gled av plankorna, och då fick alla hjälpas åt att få upp den igen, genom hårt arbete och med hjälp av domkraft. Maskinen flyttades tre meter varje gång. Man hade då förberett en ränna för elevatorn. Själva maskinen påminde om en köttkvarn. Mer vatten pressades ut genom den maskinella bearbetningen än förut när man endast grävt för hand, men torven skulle likaväl ligga och torka tills den var klar att bärgas. Graven som maskinen lämnade efter sig var en till en och en halv meter djup. När man tog upp en ny ruta framåt så fylldes graven bakom med sly och skräp från den nya rutan. Det bildades åsar mellan gravarna. *Lappapågar* kallades de arbetare som tog emot torven då den kom ut ur maskinen. Då var det en man som högg av, en stoppade i lappen och en plockade upp den tomma lappen när den kom tillbaka. Den kom på en *linbana* på lappabrädor som var 120 cm långa och 15 cm breda, det fick plats fyra torvbitar på en sådan *lapp*. Lappen skulle lyftas av, och det var tungt. Två man skötte den uppgiften. På Ivar Johanssons maskin var Roland Tillman och Karl Wiik lappapågar. Torven skulle sedan ligga och torka. Den staplades omlott för att torka fortare. Arbetet flöt på bäst om arbetarna jobbade sida vid sida och höll paus samtidigt. Då var arbetet som effektivast. När sedan torven skulle bärgas, plockades den i korgar som sedan lastades på en *ralle*. På en plats på mossen använde Ivar Johansson och Gunnar Bengtsson också ett lok som drog rallen. Det fanns en ballast på loket för att det skulle dra bättre. När man hade hög fart så kunde bromssträckan bli upp mot hundra meter innan det blev stopp. Det fick plats 24 korgar på rallen, ytterligare en sattes ovanpå så blev det 25 och var då lättare att räkna.

Arbetarna kunde tjäna bra med pengar om de var flitiga. 1951 kunde en arbetare tjäna i snitt 100 kronor i veckan ute på mossen, och det var en rejäl lön. Det fanns de som tjänade 125 kronor i veckan, som Birger Persson, Ivar Perssons bror. Flera kvinnor var också med under åren och arbetade med torvupptagningen. Några särskilda historier har dock inte berättats om dem under cirkeln, men vi har sett på flera äldre fotografier att det var flera kvinnor med vid maskinerna.

Barndoms idrott i Hörröd på 30- och 40-talet

Av Elsie Johnsson (Ekström)

Jag ska försöka berätta lite från min barndom, hur vi roade oss med lek och idrott. Vi bodde på Granbacka, som låg i den norra delen av socknen. Mina föräldrar, Anna och Axel Ekström, och mina tre äldre bröder, Arne, Karl-Axel och Lars.

Precis ovanför vår gräns västerut fanns en rätt så stor plan, som kallades Slättingen. Det var i skogen som tillhörde Tolvan i Övarp. Där fick vi vara och idrotta så mycket vi ville. Det fanns många barn i Hörröd och Övarp på den tiden. På Slättingen spelades fotboll.

I ytterkanten gjorde Karl-Axel en hoppgröp, jag tror med fars hjälp. Och där hoppades längdhopp och tresteg. Karl-Axel hoppade stavhopp. Han hade en hässjestör som stav. Han hoppade över tre meter. Jag tyckte det var väldigt roligt med tresteg. På våren växte där backsippor. Men sedan grävdes hela Slättingen upp på senare år. Där togs grus till att lägga på skogsvägen.

Längre in i skogen var en rätt så hög backe där vi åkte skidor. Mina bröder samlade ihop snö och gjorde en hoppbacke. Det var ju särskilt roligt att köra där. När jag växte upp på 30- och 40-talet var det alltid mycket snö. När jag gick i småskolan 1941-42 var det så mycket snö att jag kunde köra skidor tvärs över åkrarna till skolan. Alla stengården och stängsel syntes inte. Min bror Karl-Axel hade gjort ett spår till mig.

Och så spelades det bandy på Orvars damm, när det var is.

Och fotboll spelades också på andra ställen på sommaren. Det var ett lag som IOGT i Sörby hade. Där var mina bröder med. De mötte olika lag. De spelade på en plan i Strö Gårds beteshage vid missionshuset i Strö. Ibland spelades match i Gryt. Då på en beteshage i Vanås. Innan matcherna kunde startas fick vi ibland ta bort komockorna först. Men roligt hade vi, och det var det som var huvudsaken. På den tiden fick man ordna saker själv, som vi skulle göra. Det serverades ingenting färdigt till oss. Men det var väl tjusningen med det hela. Om mor hade bakat bullar brukade hon komma med saft och bullar till oss, när vi var i skogen och lekte. Och det smakade ju alltid bra. Mina föräldrar tyckte det var roligt att vi idrottade och hade roligt och hjälpte oss om det behövdes.

Bilden föreställer fotbollsplanen mellan missionshuset och Strö Gård, planen som Elsie skrev om. Den var på Strö Gårds betesmark. Missionshuset är bakom fotografen och kyrkan syns uppe t.h. och Strö Gård uppe t.v. på fotot. Här syns publiken som sitter och tittar på match. Är det någon i bilden som ni känner igen? Hör gärna av er.

Järnvägsaktieägare i Strö och Övarp

Av Yngve Holmgren

De flesta svenska järnvägar byggdes av enskilda aktiebolagsbildningar. I dessa ingick i första hand kommunerna och de många jordägare och skogsägare som tecknade stora aktiebelopp. Envar som kunde kosta på sig en aktie för vanligtvis 100 kronor, eller riksdaler riksmünt som pengan hette 1855-1873, hade möjlighet att bli delägare i det nya, samhällsomvälvande transportföretaget.

Den första järnvägen som förverkligades i någorlunda närhet av Norra Strö var Hässleholmsbanan. Christianstad-Hessleholms Jernvägs AB (CHJ) konstituerades i augusti 1863 och arbetet på banbygget påbörjades sent på hösten. Det var tänkt att bygga med smalspår (3½ engelsk fot = 1067 mm, som sedermera Blekinge Kustbanor) och infart till Kristianstad rakt över Helgeå med station mittemot Residenset, men det blev normalspår som stambanan och infart norrifrån med station vid Trefaldighetskyrkan när rälsläggningen nådde fram från Hässleholm 1865 och första lokomotivet nådde Kristianstad en aprildag. Den 29 juli invigdes traktens första stora järnväg av konung Carl XV på eftermiddagen och mot kvällen av kong Christian IX, båda på väg vidare till Bäckaskogs kungsgård med vanlig hästkraft. (Tåg åt det hållet dröjde till 1874.)

CHJ hade 1865 kostat 1 800 000 rdr/kr att bygga, varav man fått statslån på 720 000. Affärsmässigt gick järnvägstrafiken bra, och efter de första årens räntebetalningar och annat kunde man 1870 börja en serie aktieutdelningar med 1,5 %, 1872 höjd till 3 %. (1944, då SJ övertog hela den väldigt utvidgade rörelsen, delade bolaget ut 10 %.)

Bland de tusentals aktietecknarna genom åren finner man en del namn med hemort i Norra Strö socken. 1936 sammanslogs Östra Skånes Järnvägar (ÖSJ) med CHJ genom köp, men här nämns endast CHJ-aktier.

En som var med och skrev sig för aktie redan 1863 var "åbon Nils Nilsson å N° 3 Kålaberga". När CHJ direktion sammanträdde i november 1866 konstaterades, att några aktietecknare ännu inte betalat in de 100 riksdalerna för sin aktie inom fastställda två månader. Jakob Svensson uppgavs ha "rymt till Amerika utan att efterlemna tillgångar och att öfrige af bemälte Aktie-egare afträdt sin egendom till concurs" – så alltså Nils Nilsson, Kålaberga 3. Han hade ändå varit med på konstituerande bolagsstämman 18 augusti 1863 på residenset och ivrat för järnvägens tillkomst.

En annan sockenbo, "Smeden O. Ekberg i Strö", med aktiebrev nr 327, och "skolläraren G. Frick i Strö", med aktierna 1027-1031, sålde 1874 sina CHJ-papper till grosshandlare D.O. Francke i Göteborg. Det var mycket affärer med järnvägsbolagens aktier före 1920-talet – men alla gav inte sådan utdelning som CHJ:s. Åtskilliga banor förmådde aldrig ge någon utdelning, hur viktiga de än var för sina trafikanter.

1927 står det att läsa i ett av CHJ direktionsprotokoll: "Anmälades att fröken Elisabeth Tuveesson, Övarp, blivit ägare till aktiebrev n:r 994, fröken Gerda Tuveesson, Övarp, till n:r 7977, fröken Karin Tuveesson, Övarp, till n:r 21029..."

CHJ-aktien trycktes i två olika upplagor. Den andra kom 1906 med anledning av att man införlivade två dittills självständiga järnvägar, Kristianstad-Immelns och Kristianstad-Åhus (KIJ och CÅJ). Den nya aktien, som visas här, hade ett mera påkostat utförande med en liten karta över CHJ, CÅJ och KIJ linjer samt några andra men inte alla. Brevet här är på 10 aktier men har ej kommit till användning.

För hundra år sen: Bondetåget

Sammanställning gjord av Olof Westerdahl med hjälp av tidningen Kristianstadsbladet och boken Bondetåget skriven av Max Schurer von Waldheim 1914

Åtta svartklädda personer från Strö socken åkte till Stockholm den 5 februari 1914. De åkte från Göinge Fridhem med ett extra insatt tåg. Vid åtta tiden på kvällen kom de fram till Södra station tillsammans med 2000 andra skåningar. Ett böljande människohav mötte dem där med hurrarop.

Männen från Strö socken var:

Per Andersson, lantbrukare, Öfvarp, Strö, 43 år

Per Carlsson, lantbrukare, Hörröd, Strö, ? år

C. W. Nilsson, trädgårdsarbetare, Strö, 43 år

Ernst Nilsson, lantbrukare, Strö, 34 år

Sven Nilsson, lantbrukare, Strö Gård, Strö, 34 år

Hans Persson, lantbrukare, Öfvarp, Strö, 62 år

Teovald Thufvesson, lantbrukare, Öfvarp, Strö, 29 år

N. P. Westerlund, lantbrukare, Hörröd, Strö, 51 år

Varför skulle män i sina bästa år just då göra ett Stockholmsbesök? Jo, delta i **Bondetåget**. Varför just dessa åkte får vi aldrig något svar på.

Klockan 9 den 6 februari infann de sig i Sofia kyrka på Södermalm. Där deltog de i en gudstjänst. Därefter ställde de upp tillsammans med övriga skåningar i väl ordnade led för att marschera upp till kungliga slottet. Bönderna välldes in landskapsvis på borggården med egna standar och fanor. På de skånska fanorna fanns intressanta vapenbilder. På deras baksidor uppmuntrande verser.

Östra Göinges vers:

Göinge Bonden med sin byssa,

Yxa, lia, tjufwa, spjut

Möter tappert Dansk och Ryssa.

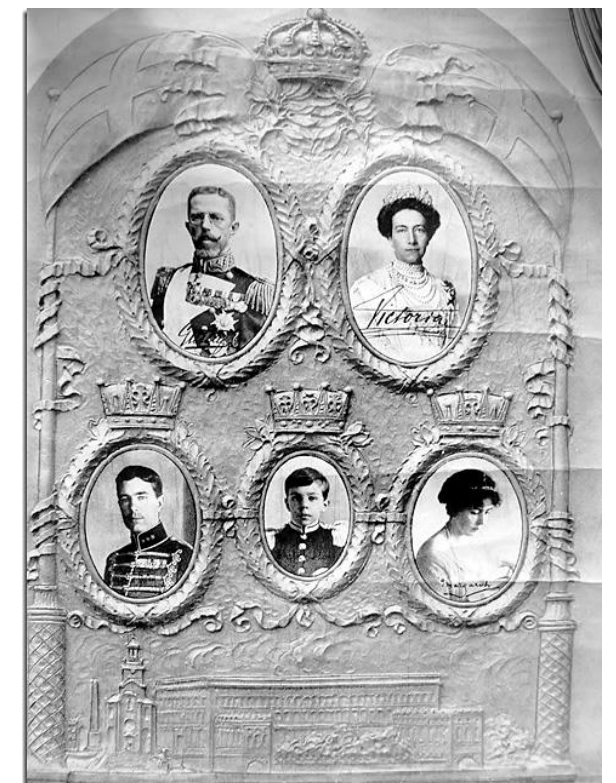
Alla bar ett synligt deltagaremärke (Per Anderssons visas nedan). Tillsammans med 28 000 andra deltagare i bondetåget sjöng de Kungssången för det väntande majestätet Gustav V. Talesmännen för dem, Uno Nyberg och Jan Frykberg, påtalade i välformulerade tal behovet av ett stärkt svenskt försvar. Därefter fick de lyssna till kungens svarstal.

Samtliga deltagare fick en liten minnesaffisch med kungafamiljen på vid utmarschen från borggården. Den fotograferade har tillhört den nämnde Per Andersson.

Klockan 18 blev det fest på Grand Hotell eller Skansen. Kristianstadståget avgick från Stockholms Centralstation den 7 februari klockan 07.03 och anlände till Hässleholm 19.49.

Många tänkte nog inte på att beslut om rikets försvar enbart skulle tas av landets riksdag. Bondetågets representanter uppfattade Sveriges kung som en maktfaktor. I Gustav V:s svarstal framhävde han sin betydelse genom att bland annat tala om "min armé" och "min flotta".

Följderna av bondetåget blev flera, bland annat motdemonstrationer och regeringskris. Ny statsminister blev Hjalmar Hammarskjöld. Första världskriget bröt ut och försvaret rustades upp.

Tillverkar trappor och fönster, samt utför reparationer.
Anders Håkansson tel. 070-5700217

NATURSTENS
K O M P A N I E T

NATURSTENSKOMPANIET SVERIGE AB
Norra Bjärlövsvägen 14, SE-291 95 Färlöv
Tel växel: +46 (0) 44 738 00
Fax: +46 (0) 44 738 09
Org nr: 556044-3557
info@naturstenskompaniet.se
www.naturstenskompaniet.se

**Dags att ge
tillbaka?**

Välj en bank
som låter delar
av vinsten
utveckla lokala
projekt.

Sparbanken
Skåne

Bjärlövs Grus & Schakt AB

Behöver Du ha grävt eller schaktat ,
upprustning eller underhåll av vägar och
gårdsplaner ?

Vi står till tjänst och lämnar dessutom råd och
kostnadsförslag

Tel : 044 - 730 46 , Mobil : 0708 - 176 783 , 176 784

Vi är en bank för en speciell sorts människor – Göingar

Sparbankseken har blivit utnämnd till Sveriges mest kända varumärke. Symboliken visar hur ett träd växer fram ur ett ekollon och breder ut sina grenar över marken. Tryggt, stabilt och för evigt. För oss är eken vårt fundament. Där vi finns, står eken stadigt. Våra rötter finns just här – i Göinge.

Farstorp 0451-559 70
Glimåkra 044-449 50
Röke 0451-559 80
Vinslöv 044-850 00
www.sparbankengöinge.se

**Sparbanken
Göinge**

Lokal – Trygg – Personlig

